

LO SPECCHIO

*Satira in rime parmigiane
di Ennio Salvarani*

Socuànt spòs e sò mojéri
j'én tut chì con desidéri
ed pasèr una fén 'd l'an
sémpr'alégher e sénsa afàn
in-t-la nostra cesjolen'na
ed corista apasjonè
che al sò pòst i s'én creè
con fadiga acsì pjàn pjàn
a la facia ed chi gabjàn
ch'j'èven sà prestabili:
“Socuànt més e pò j'àn finì”.
Ma con la fòrsa e la vlontè
finalmént a'gh sèm rivè
a fèr sì che 'l nòster grùp
a cantèr j'al sénten tüt.
Brindèma alóra in alegria
sénsa rancór, in compagnia.
E chì a'm tóca un gran da fèr
per la... tàra egh gh'ò da dèr.

Al prim l'é al méster Dólfo
che pr'i còro al pèr mólt cólto:
l'é ànca bòn ed preparèr
e, cuànd al spjéga, un pò 'd stufèr.
Lu l'é grand pur s'l'é picìn,
pò l'é fòrt in-t-i pocìn;
cuànd al màgna al pèr Rossini,
aciugghi, capperi in boccettini.
Dòpa tüt l'é un bòn ragàs,
preghèma Dio ch'al ne's pjànta in às.

A gh'é Bruno e pò'gh sòn mi:
ed cantèr lasèma lì:
j'én dó vósi un pò vcén'ni,
pòch acùti e balarén'ni;

ma la pès l'é sémpèr mia:
pòch a'm résta e pò andrò via.
E pò cuànd sarò dedlà,
chisà mèj chi cantarà:
mì, San Péder e San Gorgòn,
Dante, Orèste e San Josfòn.

Per parlèr di pù valént:
pur se 'd gamba l'é dolént.
un gran bàs l'é sémpèr stè,
fin da cuànd i l'àn scuatè.
L'é 'na vósa un pò legnósa
bonbén fòrta e moligósa;
sól che cuànd al mànca lù
con dù sìnc a's va pò su.

L'é Patan al tòch pù fén,
ch'al pèr sóta a'n bél scudlén.
La sò vósa l'é armonjósa:
dégh dal fjè sinò lu 'l 's fòga.

Un'orècia e 'na dedisjòn,
e per regàl un bél botòn
gh'é pò Saro un bél bariton
ch'l'é un pò d'ur in-t-al capitol:
al vól sémpèr spjegasjòn
cmé al Vangél in televisjòn,
mó, s'al fa tant a imparèrta,
lù al la cànta, lù al la plèsma.
Un corista a vósa pjina,
lo dice sempre anche Lina.

Adriano al Vignaról,
che cól dóni al fa cól ch'al vól,
l'é dvintè fedél 'd la césa
dòp avér cmandè l'imprésa.

La sò vósa l'è un bofèt
che, per sintirla, bisógna ch'a't spét.

Gh'é Dorànt, bòn archivista,
ch'a'gh vój fèr un'intervista;
cuànd al cànta, al s'vòlta indrè
per savér chi à sbaljè.
Lu l'è fòrt in-t-i filè,
fòrsi tròp esagerè.

Pò gh'é al brèv Macagnòn:
ed cantèr 'na gran pasjòn.
L'à imparè a tajèr el cóvi:
a can, cavàl e gàti mógni.
Lù l'è bél in-t-l'*esultate*:
l'è 'd la lirica un gran magnate.
Sémper chèr e bòn dabòn:
per nuèter un amigòn.
A ne'gh résta che paghèr
al Madùr gh'à insgnè a cantèr.

Alinòvi, detto Fruta,
lù al gh'n'à tròp e bén la sfrùta.
Cuànd l'è sù, l'è bél cmé 'l sól,
cuànd l'è só, al fa cmé 'l pól.
Al fa ràbja a Salvaràn,
che a j'acùt al gh'stà lontàn.

Pò Gigetto al maringòn,
spés colpì da indisposisjòn;
fni ed cantèr, s'a'gh fi pò a mént,
l'è tüt 'na ciàcra, tüt un comént.
S'a guardèma cuànt l'è manchè,
l'aris béle sà sbalè.

Có ghe dsèmja a Ferarén
ch'l'è dramàtich o legerén.
S'al l'imbròca, lù al la cànta;
sù 'na nòta, dó gh'in mànca.

E pasèma a cól secònd
conosù in tüt al mònd:
Cavatorta ed fjànch a mì,
cuànd al cànta, al dis ed sì.
L'è un pò d'ùr in-t-la pronùncia,
che mólt spès lù al gh'rinùncia.

Stèma sémper in cla fasjòn
ed secònd un pò dal tremlòn:
fòrt Ughetto cój pislén
tüt il vòlta cuànd al vén.
Gh'é tant mòd ed concepir,
ed sognèr un sovenìr.
Lù al cànta a squerciagóla
con salàm, ciciolèta e bondjóla.

Al Mondjèl l'è fén dabòn
cmé 'd sughèr témp dal balòn:
al sò tir, che canonèda!
La disjòn, che granisèda!
Mó sperèma per l'avgnìr
la lesjòn podér capìr.

Ànca Gianni ed Boschèt
l'è l'avténtich pramsanèt.
Lu 'l confònda la "e" con la "i", la "a"
con la "ò",
e Dólfo: "Spéta, ch'a rivrò!"

Un bjondén di nome Menna,
in corèla un pò al tentén'na;

cuànd se'gh dis: "Gh'é da cantèr",
al ne sa che bàla catèr.
Serchi ed véregh un pò ed cleménsa
per i milit ed l'Asisténsa.

Nuèter vèc un bel momént
a restèma sènsa dént,
e chi giòven ch'a vén sù
i cantaràn: "Mazza bubù".

Alinòvi, sémpr'atént,
a imparèr al va un pò lént;
a sperèma che pù inàns
dla sò vósa ch'al sia garànt.

I bariton: fasjòn robùsta,
se 't ja tén sóta la frùsta,
tra Palude e Acquitrini,
Saro e San: vósi sublimi,
a's gh'intrécia Picollo e Bianchi:
dó poténti vósi stànchi,
a'gh vén fóra un putpurì,
ch'a'gh pensrà chi v'à sinti
giudichèr a conclusjòn
s'a sì gràm o s'a sì bòn.

L'è un bariton Luisòn Bobèt,
degno fjól dal Patanèt:
al l'à copjè fin in-t-la vósa:
mó che còsa dolorósa!
L'è pù bél da consiljér,
col lì sì ch'l'è al sò mestér!
Cuànd al pól, al càta sù:
a'n gh'é nisòn pù brèv che lù.

Dei fratelli Delsante non c'è che dire,
fola lunga sul finire.
Dù sogét a conclusjòn,
veramént mèrca leòn.
Con la vósa e la paròla
vòn al tira e cl'èter al mòla.
Musicista ed profesjòn,
vósi bjànchi da garsòn,
j'én però dù béj corista:
sémper prònt cmé dù artista.

E sarèma 'l carosél
con un bàs da baserél:
don Ferruccio, vósa stràna,
pr'al sò grùp l'é tànta màna.
Ed cantèr pr'al bòn Gesù,
fòrsi cól al fa per lù.
Mó, s'a's dis polifonia,
lù l'é tüt 'na sinfonia.

Terminè j'ò la rassegna.
Soridént: nisòn se sdégna!
Còsa gh'entra i compliment,
tüt st'il crìtichi e i comént.
L'importànt l'é vrères bèn
e cantèr cmé tànt oslén.
S'l'é per gnir a conclusjòn:
ed cantèr a sèma bòn;
mó dsèma pur 'na gran vritè:
al mérit a Dólfo ch'al s'à insgnè.

Il poeta Madur
Qui fece.



Ennio Salvarani nell'atto di ricevere la medaglia ricordo per i 15 anni di attività come corista: consegnano il Cav. Gino Manganelli e il Direttore Didattico Orazio Campanini, entrambi in diversi periodi succedutisi nella carica di presidenti della Corale Collecchiese.(1971)